

ГЕОРГИ КОНОВСКИ СВОБОДАТА, САНЧО

chitanka.info

Кацнахме на Либерта точно по разписание — в 19 часа местно време...

Нормална планета — тучни поля, зелени гори, кристални реки и езера, един огромен океан...

Такава ми е професията — обиколил съм доста планети и вече трудно може да ме изненада някоя с външен вид, хуманоидно население, дори с нрави и обичаи...

Такава ми е професията — търговски пътник. Прелитам от планета на планета, предлагам все по-нови и нови технологии, завързвам здрави връзки с местните бизнесмени, имам добри познати в правителствата, дори няколко истински приятели намерих...

Това последното не е задължително в работата ми. Дори понякога е вредно. В края на краищата, девизът ми е: Нищо лично, само бизнес...

Но преди няколко класически слънчеви години се бях запознал с Юя — умен, честен, философски настроен бизнесмен. Кое то често е противоположно на професията...

Но Юя беше реален, при това доказано истински хуманоид. Доказан потомък на земните първи покорители на Вселената. И при това живеещ в Свободния град — столица на Южна Либерта...

Само че Голямото поле — свободната зона за космически кораби, беше от другата страна на планетата. А и аз имам доста работа в близкия Град на свободата. Вече органайзерът ми беше пълен с определени срещи, разпределени по дни и часове...

Така че — Юя ме чакаше в последния ден от командировката...

Но предварително се наслаждавах на тоя ден...

Кабината ме смъкна до пистата, където ме чакаше новичък аеромобил — с всички екстри, включително водач. Десетината метра изминах под специалния подвижен таван — слънцето на Либерта беше доста силно, вече беше застинало право над космодрума. Кое то ме изненада:

— 20 часа е — посочих огромния часовник на главната летищна кула — А слънцето е като по обяд...

Водачът кимна и се обърна към мен. Аеромобилът бавно се издигаше към определената височина и заемаше нужния коридор, така че за него нямаше работа.

— Забравяте — ние сме Планета на свободата. И не желаем нищо да ни сковава, нищо да ни натрапва своето виждане. Ако не сме убедени в правотата му, де... Така че времето тук определяме свободно. Не според местното слънце, нито според някакви Вселенски правила. Днес по туй време е 20 часа, утре ще е може би 3 часа, след седмица ще е полунощ...

Присветна ми... Моите срещи! Те по кое време ще са?

Водачът се усмихна, когато му споменах тревогата си:

— Когато определилият ви среща е решил. Напълно свободно...

Аеромобилът беше снабден с всички супер екстри и след няколко минути вече доуточнявах със секретарите на контрагентите си времето на срещите. Не стана твърде лесно, но любезността на местните, уважаващи желанията на всички наоколо им, доведоха до нова разстановка на органайзера. И срещата с Юя мина неочаквано напред — след няколко часа...

Водачът кимна съгласно, когато му поставих задача — полет към Свободния град...

Полетяхме... И след десетина минути аеромобилът се насочи към малко гранично летище. Напускахме зоната на Града на свободата, трябваше да прекосим зоната на Кристалната свобода, а това си имаше някои формални изисквания. Е, не чак митници и проверки, но...

Когато кацнахме на летището, погледът ми се заби в големия часовник на кулата — 07,30 часа...

— Как? Та преди малко беше 20 часа?

Водачът се усмихна:

— Нима забравяте, че сме на Либерта? Тук цари пълна свобода. Дори във времето. Не може някой си — та ако ще да е нашето слънце, да определя самоволно часа... И затова с референдум всяка страна е определила свое време. Според което живеят всички...

Отново грабнах органайзера, включих видеофона, завъртях сложни дипломатически беседи с партньорите...

След половин час срещите бяха пренаредени, формалностите уредени, ние се издигнахме и полетяхме към Свободния град...

В 00 часа — ама точно в нашенска полунощ, под лъчите на прежурящото навън слънце, пресякохме границата с Либертония. После в 22 часа преминахме по трасето над Територията на свободата.

След час — нейде в 13,30 часа, навлязохме в Звездна свобода и водачът ми посочи нейде напред:

— Ей го Свободния град. Навреме ще сме там — вижте часовника им...

Часовникът на летищната кула показваше 11 часа и аз се поуспокоих — срещата ми с Юя беше в 12 часа, така че щях да успея. А за следващите направо не ми се мислеше...

Обаче, него го нямаше на летището. Позвъних на видеофона, той се показва прозяващ се широко...

— Здравей, приятелю! — отвори радостно очи, щом ме видя — Радвам се да те видя... И се надявам след три часа срещата ни да е още по-радостна...

— След три часа? — изненадах се — Нали в 12 часа щеше да бъде?

Юя недоумяващо ме погледна, после се сети нещо и се разсмя:

— Извинявай, забравих отде идваш...

— Но сега при теб е 11 часа, защо 12 ще е след три часа? — продължавах да разпитвам аз...

Юя сериозно впери поглед в мен:

— Приятелю, ти се намираш на Либерта. Свободната планета, където нищо не скована хората. И затова нямаме дори единно време, а всяка страна е гласувала за свое. Но в момента си в най-свободната зона — нашия Свободен град. Ние не сме спрели до свобода за всички наедно. Ние постигнахме повече — свобода за всеки поотделно. И ето — всеки гражданин тук има свое време. Каквото той си определи. При това не е определил времето завинаги — при поискване, веднага Централното управление променя времето му...

— Искаш да кажеш...

— Именно! Всеки има свое време, движи се по свой разпорядък, носи свой часовник... И винаги съгласува делата си с останалите — колективът се подчинява на единицата и единицата на колектива, като при това всички са свободни...

Гледах видеофона леко зяпнал...

— Но — вдигна пръст Юя — ти си мой скъп приятел и заради теб, само заради теб, пренавивам часовника си на времето на летището... След заминаването ти ще разкъсам тия окови и пак ще

имам свое време... Не се натоварвам — и без това вече трета седмица съм по едно време, нужно ми е разнообразие... И своя нова свобода...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.